

Sygn. akt VI Ga 34/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska

Sędziowie: SO Anna Walus – Rząsa

SO Renata Bober (spr.)

Protokolant: inspektor Agnieszka Chmiel

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) S.A. w R.

przeciwko: J. R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 5 sierpnia 2015 r., sygn. akt V GC 525/14

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego J. R. na rzecz powoda (...) S.A. w R. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 34/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 kwietnia 2016 r.

Pozwem z dnia 5 września 2014 r. powód (...) S.A. w R. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. R. kwoty 43.975,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 13.100,19 zł od dnia 15 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty, 3.013,16 zł od dnia 16 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty, 2.431,69 zł od dnia 9 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty, 2.431,69 zł od dnia 9 lipca 2011 r. do dnia zapłaty, 591,38 zł od dnia 22 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty, 9.640,46 zł od dnia 20 września 2011 r. do dnia zapłaty, 2.431,69 zł od dnia 9 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty, 2.431,69 zł od dnia 9 września 2011 r. do dnia zapłaty, w tym kwotę 7.903,29 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego oraz egzekucyjnego. Powód zażądał również zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, iż na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. dochodzi od pozwanego spełnienia roszczenia, przysługującego mu wobec Zakładu (...) Sp. z o.o., którego to pozwany był członkiem zarządu. Podniósł, iż przeciwko spółce zostały wydane trzy nakazy zapłaty. Wskazał, że przeciwko dłużnikowi wszczął na podstawie ww. tytułów

wykonawczych postępowania egzekucyjne, z których dwa zakończyły się wydaniem przez komornika postanowienia o umorzeniu na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 24 września 2014 r., pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Pozwany zarzucił brak przesłanek do zaistnienia jego odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. wobec posiadania przez dłużnika Zakład (...) Sp. z o.o. majątku nieruchomego, z którego może być prowadzona egzekucja oraz wobec skierowania przez powoda egzekucji jedynie do części majątku dłużnika, a tym samym przedwczesności powództwa. Wskazał, że dłużnik posiada oprócz majątku ruchomego również majątek w postaci nieruchomości o łącznej powierzchni 1,3120 ha i wartości szacunkowej ok. 500.000 zł.

Sąd Rejonowy w Krośnie po dokonanej ocenie materiału dowodowego wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2015 r. sygn. akt V GC 525/14 zasądził od pozwanego J. R. na rzecz powoda (...) S.A. w R. kwotę 43.975,24 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 13.100,19 zł od dnia 15 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.013,16 zł od dnia 16 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.431,69 zł od dnia 9 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty 591,38 zł od dnia 22 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.431,69 zł od dnia 9 lipca 2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.431,69 zł od dnia 9 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.431,69 zł od dnia 9 września 2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty 9.640,46 zł od dnia 20 września 2011 r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.616 zł tytułem kosztów procesu (pkt II).

W ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy podał, iż przed Sądem Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie pod sygn. akt VI NC-e (...) oraz VI Nc-e (...), a także przed Sądem Rejonowym w Rzeszowie pod sygn. akt V GNc 2394/11, toczyły się postępowania w sprawach z powództwa (...) S.A. w R. przeciwko Zakładowi (...) Sp. z o.o. w O., które zostały zakończone prawomocnymi nakazami zapłaty w postępowaniu upominawczym. Przedmiotem tych postępowań były roszczenia o zapłatę za usługi kompleksowe polegające na sprzedaży energii elektrycznej i świadczeniu usług dystrybucji tejże energii na rzecz Zakładu (...) Sp. z o.o. J. R. pełni funkcję członka zarządu w spółce Zakład (...) Sp. z o.o. od dnia 15 lutego 2009 r. Powód wszczął przeciwko ww. spółce trzy postępowania egzekucyjne, z których dwa zakończyły się wydaniem przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jaśle postanowień o umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. z uwagi na fakt, iż postępowanie egzekucyjne jest bezskuteczne i jest oczywiste, że nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych. Wobec umorzenia postępowania egzekucyjnego powód w dniu 16 lipca 2014 r. wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 43.975,24 zł, domagając się od niego na podstawie art. 299 k.s.h. wykonania zobowiązania spółki Zakład (...), stwierdzonego nakazami zapłaty. Sąd Rejonowy naprowadził dalej, że przeciwko Zakładowi (...) Sp. z o.o. toczy się obecnie co najmniej 15 postępowań egzekucyjnych, w których łączna należność na dzień 24 marca 2015 r. wynosi 526.996,67 zł i wzrasta o dalsze odsetki. Zakład (...) Sp. z o.o. posiada nieruchomość oznaczoną nr ewidencyjnym (...) wpisaną w KW o nr (...) o łącznej powierzchni 1,3120 ha. Nieruchomość ta jest obciążona hipoteką na rzecz różnych podmiotów na łączną kwotę 572.601,79 zł.

Uzasadniając wyrok Sąd Rejonowy stwierdził, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Sąd I instancji uznał, że niewątpliwie powód udowodnił istnienie zobowiązania spółki dołączonymi do pozwu tytułami wykonawczymi. J. R. podniósł zaś zarzut mający na celu wykazanie przedwczesności powództwa z uwagi na brak przesłanek do zaistnienia odpowiedzialności pozwanego z art. 299 § 1 k.s.h. wobec posiadania przez dłużnika Zakład (...) Sp. z o.o. majątku nieruchomego, z którego może być prowadzona egzekucja oraz wobec skierowania przez powoda egzekucji jedynie do części majątku dłużnika. Pozwany wskazał, iż stanowiąca własność Zakładu (...) Sp. z o.o. nieruchomość posiada wartość około 500.000 zł i w związku z tym umożliwiła zaspokojenie wierzytelności dochodzonej przez powoda. Sąd Rejonowy zauważył jednak, iż gdyby nawet ww. nieruchomość posiadała tak dużą wartość, to i tak obciążona jest hipotekami na łączną kwotę 572.601,79 zł, tj. ponad swoją wartość. Sąd I instancji mając na uwadze art. 965 k.p.c. stwierdził, że kwota uzyskana ze sprzedaży nieruchomości nie wystarczyłaby nawet na zaspokojenie wierzycieli hipotecznych. Dlatego też prowadzenie przez powoda egzekucji z obciążonej nieruchomości, jak chce tego pozwany, byłoby działaniem nielogicznym i nieskutecznym. Zdaniem Sądu Rejonowego w żadnym wypadku nie doprowadziłoby do zaspokojenia powoda z majątku spółki, a naraziłoby go tylko na duże koszty. Odnosząc się

jeszcze do kwestii spełnienia przesłanki bezskuteczności egzekucji wobec spółki, w sytuacji gdy egzekucja ta nie była prowadzona do całego majątku tej spółki, Sąd Rejonowy wskazał, że należy rozróżnić kwestię rzeczywistej niemożliwości wyegzekwowania zobowiązania od spółki, która musi dotyczyć całego majątku spółki, od kwestii faktycznego prowadzenia przewidzianego prawem postępowania wymuszającego realizację zobowiązania, które nie musi zostać skierowane do wszystkich składników majątku spółki, aby można było uznać, iż wystąpił stan bezskuteczności egzekucji, o którym mowa w art. 299 k.s.h. Przeciwnie spółce Zakład (...) toczy się obecnie przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Lesku 15 postępowań egzekucyjnych. Sąd I instancji uznał, iż dla powstania odpowiedzialności opartej na art. 299 § 1 k.s.h. nie jest konieczne wyczerpanie przez powoda wszystkich możliwych sposobów egzekucji, a w szczególności kosztownej egzekucji z nieruchomości, aby ustalić, że majątek ww. spółki nie wystarcza do zaspokojenia długu. Sąd Rejonowy uznał, iż zachodzą wszystkie przesłanki warunkujące odpowiedzialność pozwanego określone w art. 299 § 1 k.s.h., a jednocześnie nie zaistniały przesłanki wyłączające tę odpowiedzialność i dlatego zasądził od pozwanego kwotę dochodzoną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 299 § 1 k.s.h. poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wystarczającym dla ziszczenia się przesłanki bezskuteczności egzekucji, a tym samym przyjęcia odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania spółki jest wykazanie przez wierzyciela bezskuteczności egzekucji nie przez skierowanie egzekucji do całego majątku spółki, ale poprzez ustalenie, że cały majątek spółki nie wystarcza do zaspokojenia wierzycieli w sytuacji, gdy bezskuteczność egzekucji należy rozumieć jako bezskuteczność egzekucji wobec całego majątku spółki, a roszczenie z art. 299 § 1 k.s.h. należy traktować jako ostateczne zabezpieczenie roszczeń wierzyciela wobec bezspornej nieściągalności wierzytelności od spółki.

Mając powyższe na względzie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Pełnomocnik pozwanego na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2016 r. z ostrożności procesowej na wypadek nieuwzględnienia apelacji, wniósł o nieobciążanie pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego była bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem.

Sąd Okręgowy, podziela i przyjmuje za własne wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia Sądu Rejonowego oraz dokonaną ocenę prawną.

Powód dochodził roszczenia przysługującego mu przeciwko Zakładowi (...) Sp. z o.o., której to pozwany jest członkiem zarządu. Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z przepisu art. 299 § 1 k.s.h., zgodnie z którym jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Aby członek zarządu spółki poniósł odpowiedzialność za jej zobowiązania koniecznym jest uzyskanie przez wierzyciela przeciwko spółce tytułu egzekucyjnego obejmującego dochodzoną od członka zarządu należność. Warunkiem poniesienia odpowiedzialności przez członków zarządu jest niewątpliwie również bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce. W ocenie pozwanego Sąd I instancji dokonał niewłaściwego zastosowania i błędnej wykładni art. 299 § 1 k.s.h. uznając, że przesłanka bezskuteczności egzekucji jest spełniona nawet wówczas, gdy wierzyciel nie skierował egzekucji do całego majątku spółki, a wystarczającym jest uznanie, że nawet pomimo skierowania egzekucji do całego majątku spółki uzyskanie zaspokojenia w istniejących okolicznościach jest nierealne.

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji nie doszło jednak do naruszenia przepisu art. 299 § 1 k.s.h. W orzecznictwie międzywojennym stwierdzono, że do ustalenia powyższej bezskuteczności egzekucji skierowanej przeciwko spółce z

o.o. nie jest konieczne przeprowadzenie egzekucji w stosunku do całego majątku, lecz wystarcza udowodnienie, że jedynym majątkiem jest nieruchomości obciążona ponad swą wartość wierzytelnościami, wystająca z pierwszeństwa zaspokojenia (orz. Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1937 r., C I 1927/37, OSN 1938, Nr 4). Podobne stanowisko zaprezentował Sąd Apelacyjny w Poznaniu w postanowieniu z dnia 16 czerwca 1992 r. (I ACz 183/92, OSA 1993, Nr 4, poz. 28), który orzekł, że stosownie do treści art. 298 § 1 KH koniecznym warunkiem odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za jej zobowiązania jest bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce, przy czym bezskuteczność ta musi się odnosić do całego majątku spółki, a nie tylko do jego części. Nie znaczy to jednak, by egzekucja ta w każdej sytuacji musiała być wszczęta; uprzednie prowadzenie egzekucji przeciwko spółce nie jest potrzebne, gdy z okoliczności sprawy wynika niezbicie, że spółka nie ma żadnego majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie swojej należności (jak np. wówczas, gdy jedynym majątkiem spółki jest nieruchomości obciążona ponad swą wartość wierzytelnościami innych osób, korzystających z pierwszeństwa zaspokojenia). W tym miejscu przytoczyć należy także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2015 r. (II CSK 402/14, LEX nr 1657663), w którym Sąd wyraźnie stwierdza, że odpowiedzialność o której mowa w art. 299 k.s.h. ma charakter subsydiarny, powstaje bowiem dopiero wtedy, gdy egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, a ściślej – gdy jest już oczywiste, że będzie ona bezskuteczna. Przesłanką tej odpowiedzialności jest bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce, czyli istnienie takiego stanu majątkowego spółki, w którym wiadomo, że egzekucja z jej majątku nie doprowadzi do zaspokojenia wierzyciela. Bezskuteczność egzekucji musi odnosić się do całego majątku spółki, a nie tylko do jego części. Nie w każdej sytuacji jednak konieczne jest wszczęcie tej egzekucji. Jeżeli z okoliczności sprawy z sposób niebudzący wątpliwości wynika, że spółka nie ma żadnego majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie, prowadzenie egzekucji przeciwko spółce nie jest potrzebne.

Warto przy tym zaznaczyć, że ustalenie przewidzianej w art. 298 § 1 k.h. (obecnie art. 299 § 1 k.s.h.) przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu (wyr. Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2007 roku, II CSK 417/06). Dowodem takim może być oczywiście postanowienie komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji. Bezskuteczność egzekucji oznacza przede wszystkim to, że nie doszło do zaspokojenia roszczeń wierzyciela w postępowaniu wszczętym i prowadzonym według przepisów k.p.c. o postępowaniu egzekucyjnym. Nie ma więc potrzeby wykazywania, że wierzyciel wykorzystał wszelkie sposoby egzekucji, bo wystarczy wykazanie bezskuteczności zaspokojenia przy wykorzystaniu jednego z nich (wyr. Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2009 roku, III CSK 364/07). Jak podkreślił Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 29 stycznia 2014 r. (I ACa 1370/13, LEX nr 1433805), dla powstania odpowiedzialności opartej na art. 299 k.s.h. nie jest konieczne wyczerpanie przez egzekwującego dłużnika wszystkich możliwych sposobów egzekucji celem ustalenia, że majątek dłużnika nie wystarcza do zaspokojenia długu. Wymaganie bezskuteczności egzekucji do całego majątku spółki nie może być rozumiane schematycznie. Nie ma więc potrzeby kierowania egzekucji do tych składników majątku spółki, z których uzyskanie zaspokojenia jest w istniejących okolicznościach nierealne.

Mając powyższe rozważania na uwadze, zarzut pozwanego, iż nie ponosi on odpowiedzialności za zobowiązania spółki, bowiem prowadzone postępowanie egzekucyjne nie zostało skierowane do całego majątku spółki, tj. do nieruchomości, należy uznać za chybiony. Stwierdzić należy, że powód wykazał, iż egzekucja świadczeń wynikających z trzech nakazów zapłaty wobec spółki okazała się bezskuteczna. Na dowód bezskuteczności egzekucji powód złożył postanowienie Komornika Sądowego o umorzeniu postępowania egzekucyjnego przeciwko spółce ze względu na bezskuteczność egzekucji. Podkreślić należy, iż niecelowa okazałaby się egzekucja z nieruchomości. Powód wykazał, że egzekucja z całego majątku spółki, której członkiem zarządu pozostaje pozwany, jest bezskuteczna i powód w ogóle nie uzyskałby zaspokojenia nawet częściowego z majątku dłużnika. W szczególności biorąc pod uwagę fakt, że wobec spółki Zakłady (...) toczy się 15 postępowań egzekucyjnych, łącznie zobowiązania wynikające z obciążenia hipoteki to kwota 576.601,79 zł, a nieruchomości spółki posiada wartość ok. 500.000 zł. Powód jednoznacznie wykazał, że egzekucja z nieruchomości byłaby bezskuteczna, co czyni postawiony zarzut bezzasadnym. W konsekwencji uznać należało, że wykazane zostały podstawy odpowiedzialności pozwanego, który jednocześnie nie udowodnił istnienia żadnej z przesłanek egzoneracyjnych.

Z przywołanych względów dokonane w sprawie ustalenia uzasadniają przyjętą przez Sąd I instancji odpowiedzialność pozwanego na zasadzie art. 299 § 1 k.s.h. Dlatego też, uznając, że zaskarżony wyrok, wbrew zarzutom apelacji, odpowiada prawu, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego, jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym rozstrzygnięto zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. z uwagi na wynik postępowania w drugiej instancji i brak podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym ustalono w oparciu o § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. i nie obciążenia pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego, które co istotne są tylko kosztami zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda. Należy wskazać, iż uznanie, że w danej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 k.p.c. jest przejawem dyskrecjonalnej władzy sądu, a zatem zastosowanie dobrodziejstwa z tego przepisu zależy od swobodnej oceny sądu. Wprawdzie kwestia trafności i zasadności skorzystania z tego uprawnienia, co do zasady, może być objęta kontrolą sądu wyższego rzędu, niemniej jednak w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że ewentualna zmiana zaskarżonego orzeczenia o kosztach powinna być tylko wyjątkowa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2012 r., IV CZ 63/12, LEX nr 1232814). Podkreślenia wymaga, iż odstąpienie od obciążania strony przegrywającej sprawę kosztami procesu poniesionymi przez jej przeciwnika procesowego jest możliwe jedynie w wypadkach szczególnie uzasadnionych, a mianowicie wówczas, gdy z uwagi na okoliczności faktyczne konkretnej sprawy zastosowanie ogólnych zasad odpowiedzialności za wynik procesu byłoby sprzeczne z zasadą słuszności (art. 102 k.p.c.). Podstawą do takiej oceny może być zachowanie się strony w procesie, jak i jej sytuacja pozaprosowa (stan majątkowy, szczególna sytuacja zdrowotna i życiowa), przy czym zła sytuacja finansowa, stanowiąca podstawę do zwolnienia strony od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, nie wyczerpuje sama w sobie przesłanek zastosowania art. 102 k.p.c., a przepis ten, z uwagi na swój szczególny charakter, nie może być wykładany rozszerzająco i wyklucza uogólnienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2012 r., IV CZ 29/12, LEX nr 1232476). Pozwany składając apelację od niekorzystnego dla niego wyroku powinien był liczyć się z możliwością przegrania sprawy i koniecznością zwrócenia stronie powodowej kosztów, które musiała ona wyłożyć na podjęcie celowej obrony swych praw. Sąd miał bowiem na względzie, że pozwany zapoznał się z uzasadnieniem wyroku i miał możliwość przeanalizowania merytorycznej zasadności jego zaskarżenia. Okoliczność, że pozwany zwolniony był w połowie od opłaty od apelacji nie jest wystarczająca do nieobciążania go kosztami procesu należnymi przeciwnikowi. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przekonanie strony o zasadności zajmowanego stanowiska, które może przemawiać za nieobciążaniem jej kosztami przegranej sprawy przed sądem pierwszej instancji, przestaje być aktualne w postępowaniu apelacyjnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 marca 2012 r., III CZ 13/12, Lex nr 1164738, z dnia 15 czerwca 2011 r., V CZ 24/11, Lex nr 898277.; z dnia 5 października 2011 r., IV CZ 48/11, niepubl.). Zdaniem Sądu Okręgowego poza sytuacją materialną pozwanego nie wystąpiły dalsze szczególne okoliczności uzasadniające zastosowanie zasady słuszności, dlatego Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od obciążania pozwanego kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym.